

Podle povšechných zásad trestního práva o souběhu zločinů, přečinů a přestupků (§§ 34, 35 a 267 tr. zák.) může ovšem též skutek býti podřaděn různým ustanovením zákona, docházejí-li v činu výraz všechny jak objektivní i subjektivní znaky skutkové podstaty dotyčných ustanovení zákonných. Jednočinný (ideální) souběh jest však vyloučen tam, kde pachatelovo jednání jest s hlediska trestněprávního všestranně zhodnoceno a ve všech skutkových složkách vyčerpáno již tím, že bylo podřaděno jednomu (zpravidla přísnějšímu) ustanovení zákona. Tak je tomu v souzeném případě, v němž nelze mluvit o ideálním souběhu onoho přestupku se zločinem podle § 128 tr. zák., ano nelze důvodně tvrditi, že ta neb ona složka jednání obžalovaného nebyla ještě úplně vyčerpána odsuzujícím výrokem ve směru posléz uvedeném. Neboť ve skutkové podstatě zločinu podle § 128 tr. zák. dochází výrazu a hodnocení jak mladistvý věk dotčené osoby (pod 14 lety, při přestupku podle § 20 čís. 2 zákona čís. 241/1922 sb. z. a n. pod 16 lety), tak i smilné jednání (s hlediska § 128 tr. zák. pohlavní zneužití). Na věci nic nemění okolnost, že onen přestupek předpokládá svádění ke smilstvu, kdežto při zločinu podle § 128 tr. zák. svádění není podstatnou a nezbytnou (byť i možnou) náležitostí skutkové podstaty. Neboť, pokud by v onom jednání obžalovaného proti Marii T-ové bylo lze spatřovati sváděcí činnost, byla i tato složka úplně zhodnocena a vyčerpána již tím, že zjištěné jednání ve svém celku (tedy i potud, pokud by v sobě zahrnovalo činnost sváděcí) bylo podřaděno předpisu § 128 tr. zák., takže v tomto konkrétním případě nezbývá nic, co by jednak dopouštělo, jednak k úplnému posouzení vyžadovalo ještě podřadění pod ustanovení § 20 zákona o potírání pohlavních nemocí, jenž ostatně v posledním odstavci tohoto § stanoví, že, je-li čin podle ustanovení obecných trestních zákonů přísněji trestný, platí tato ustanovení. Podle toho spočívá výrok, jímž bylo ono jednání proti samé obžalobě kvalifikováno nejen za zločin zprznění podle § 128 tr. zák., nýbrž i za přestupek podle § 20 čís. 2 zákona čís. 241/1922 sb. z. a n., na mylném výkladu a použití zákona a je zmatečným podle čís. 10 § 281 tr. ř. Zmateční stížnost tuto vadu výroku o vině sice nevytýká, avšak, poněvadž je rázu hmotněprávního, bylo podle § 290 odst. první tr. ř. k ní přihlížeti z moci úřední a zrušiti dotčený výrok. V důsledku toho bylo zrušiti i výrok o trestu a výroky s tím související a vyměřiti obžalovanému podle § 128 tr. zák. za zbývající trestné činy znova trest.

Rozhodnutí o povinnosti obžalovaného k náhradě útrat trestního řízení v stoličce první nebylo třeba měniti; poněvadž výrok o vině doznal částečné změny jen co do právní kvalifikace trestného činu (§ 389 tr. ř.). Útraty řízení zrušovacího nebyly obžalovanému uloženy, poněvadž zmateční stížnost ač pro neopodstatněnost důvodů jí uplatňovaných byla zavržena, dávši podnět k použití § 290 tr. ř. přece nepřímou přivedla rozhodnutí obžalovanému příznivější, takže nelze říci, že opravný prostředek zůstal zcela bez účinku (§ 390 odst. 2 tr. ř.).

Čís. 3418.

Odpor a opověď zmateční stížnosti a odvolání nemusí býti podepsány advokátem. I když byl omyl v tom směru ve svých důsledcích

příčinou zmeškání lhůty, nejde o neodvratnou okolnost ve smyslu § 364 čis. 1 tr. ř.

(Rozh. ze dne 15. března 1929, Zm I 155/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání žádost obžalovaného o navrácení v předešlý stav podle § 364 tr. ř. k podání odporu a k opovědi odvolání a zmateční stížnosti do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 6. prosince 1928, jímž byl žadatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a nař., — a odmítl odpor jakož i zmateční stížnost a odvolání proti tomuto rozsudku.

D ů v o d y:

V žádosti o navrácení v předešlý stav uznává obžalovaný, že námitky (správně odpor) podané na poštu dne 28. prosince 1928 jsou opozděné. Vskutku tomu tak je, neboť rozsudek doručen byl obžalovanému dne 23. prosince 1928, odpor podán tedy teprve pátý den po doručení rozsudku, tudíž pozdě, když již předchází den (27. prosince) byl nesporně dnem pravidelného celodenního úřadování na poštovních úřadech. Tím více je opozděna opověď zmateční stížnosti a odvolání, obsažená v podání ze dne 29. prosince 1928. Žádosti o navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůt k oněm opravným prostředkům nemohlo býti vyhověno, poněvadž žadatel neprokázal, pokud se týče svými skutkovými předneseními ani nevyvolal potřebu důkazu, že mu bez jeho viny bylo neodvratnými okolnostmi znemožněno lhůtu zachovati (§ 364 čis. 1 tr. ř.). Neníť správné, že námitky a opověď zmateční stížnosti a odvolání byly by musily býti podepsány advokátem. Následky případného svého omylu v tom směru musí žadatel nésti sám; byl-li takový omyl ve svých důsledcích příčinou zmeškání lhůty, není tím popřena výhrada vlastního zavinění ve smyslu oné stati zákona. Nebylo-li třeba vyžádati si podpis advokáta, nezáleží na tom, z jakých příčin si žadatel nemohl ve lhůtě takový podpis opatřiti. Netvrdí sám, že mu nebylo možno po celou zákonnou lhůtu podati opravné prostředky u soudu přímo nebo odevzdati je (dāti odevzdati) k dopravě poštovní, zvláště když i o dni 27. prosince tvrdí jen, že byl toho dne churav a že z opatrnosti zůstal doma. Nesplnil tudíž obžalovaný podmínky § 364 tr. ř.

Čís. 3419.

Povinná (osmidenní) lhůta k přípravě obhajoby (§ 221 odst. první tr. ř.) neplatí též pro obhájce, nýbrž stačí, byla-li dodržena ve příčině obžalovaného.

Okolnost, že porotní soud dal dodatkovou otázku na střídavé pomnutí smyslů (§ 2 b) tr. zák.) není důvodem pro domněnku, že měl pochybnosti o přičetnosti obžalovaného; musíť onu otázku dāti, je-li